

sunget i hans Blod og fortonet sig i hans Drømme! Nu var der bleven ørkenstille i hans Indre. Kun en enlig Skalmeye var bleven tilbage af det store Orkester, som havde larmet disharmonisk derinde.

Den, som var ene og forladt, den, der sad og frøs paa Livets Skyggeside, han havde det vel mangan Gang ondt nok; og dog kunde netop Bevidstheden om at være forurettet og forskudt blive en stor Trøst i Nøden; altid havde han enten sit Haabs eller sin Harmes Ild at varme sig ved. Aldrig var han saa ynkværdig som den, der midt i Solskinnets gennemisnedes af Dødens og Gravens Kulde; som sad til Højbords ved Livets kongelige Taffel og fortæredes af Sult; som daglig saae alle sine Længsler og Drømme blive levendegjort omkring ham og dog maatte fly! Men netop denne Skæbne havde været hans!

Hjemmet, Arnen, Freden; det var, hvad han havde tilbage. Tre Skæpper og et Fjerdingkar Jord var der bleven levnet ham af den Verden, han i sin Ungdoms lykkelige Overmod havde villet erobre. I Ingers Kærlighed, i Børnenes Livsglæde, i Hjemmets Hygge og Fred var der givet ham Erstatning for, hvad der manglede.

Paa en vis Maade var han heller ikke bleven forurettet. Derfor maatte Inger ingenting vide om hans Savn, hvori hun var saa ganske uskyldig, og som hun ikke engang vilde kunne forstaa. Og var det underligt? Han forstod jo ikke selv sin uovervindelige Afmagt. At han havde faaet sit lille Hjem kært, at Inger nødig vilde bort fra sin Barndomsegn, at han ogsaa selv med Aarene var bleven noget af et Vanemenneske — det forklarede alt sammen ikke den trolddomsagtige Magt, hvormed denne Jordplet trods hans ofte knugende Ensomhedsfølelse holdt